

Sygn. akt III KZ 58/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

sprawy M. S.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

z dnia 17 września 2015r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 2 lipca 2015r., sygn. akt II AKo 132/15, w części obciążającej skazanego

kosztami sądowymi w wysokości 20 zł,

postanowił:

**na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. stwierdzić swoją niewłaściwość
i przekazać sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, postanowieniem z 2 lipca 2015 r., wobec oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania autorstwa skazanego M. S., na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.: 1) odmówił przyjęcia wniosku i 2) obciążył skazanego kosztami sądowymi w wysokości 20 zł. Zażalenie na powyższe postanowienie w części obciążającej skazanego kosztami złożył skazany. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zarządzeniem z 4 sierpnia 2015 r., powołując się na art. 530 § 3 k.p.k., przedstawił zażalenie do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sięgnięcie przy wydaniu zarządzenia z 4 sierpnia 2015 r. po art. 530 § 3 k.p.k. nie zasługiwało na aprobatę.

Jakkolwiek art. 545 § 1 k.p.k. stanowi, że w postępowaniu o wznowienie stosuje się odpowiednio m. in. art. 530 k.p.k., niemniej – w przekonaniu Sądu Najwyższego – uszło uwagi Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, że zagadnienie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie procesu karnego w sytuacji jego oczywistej bezzasadności uregulowane zostało w art. 545 § 3 k.p.k. W zdaniu drugim tego ostatniego przepisu przyjęto, że w analizowanym układzie procesowym zażalenie przysługuje do „tego samego sądu orzekającego w składzie trzech sędziów”. Co prawda mówi się tu tylko o właściwości sądu rozpoznającego zażalenie na odmowę przyjęcia wniosku oczywiście bezzasadnego, ale przecież – stosując nieco szerzej rozumiane i ugruntowane od niepamiętnych czasów w teorii argumentacji prawniczej wnioskowanie *a fortiori* – stwierdzić należy, że skoro wskazany w art. 545 § 3 zd. 2 k.p.k. skład orzekający jest kompetentny do rozpoznania środka odwoławczego na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie procesu, to tym samym siłą rzeczy jest właściwy do rozpoznania zażalenia na orzeczenie o kosztach, nierozzerwalnie i najściślej związane z rozstrzygnięciem głównym. Warto w tym miejscu odwołać się też do normującego właściwość funkcjonalną Sądu Najwyższego przepisu art. 27 k.p.k., według którego najwyższy organ władzy sądowniczej rozpoznaje środki odwoławcze tylko „w wypadkach określonych w ustawie”.

Sumując: do rozpoznania zażalenia na orzeczenie o kosztach związane z odmową przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania oczywiście bezzasadnego właściwy jest sąd, o którym mowa w art. 545 § 3 zd. 2 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.